

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΨΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Ροβέρτος Βιλάν, ένας νέος αγγραφέας, ο οποίος έχει άριστερή το έξαιρητικό ταλέντο του στη θρησκεία και ζή στο έπαρξιακό περιβάλλον μιάς μικρής πόλεως, γνωρίζει μιά ώραία νέα, την 'Ισαβέλλα ντε Κερόβλ, ή οποία μόλις έχει φτάσει με τους γονείς της από το Παρίσι. Η 'Ισαβέλλα, εκτός της ωμορφιάς της, έχει βαθεία καλλιερ- γημένο πνεύμα, πράγμα που κάνει εξαιρετική έντυπωσι στο Ροβέρτο. Μά ά- μέως σχεδόν έργεται σε διάφρανα μαζί της, γιατί ή 'Ισαβέλλα έχει ελευ- θέρως απτόλημεις στο ζήτημα της θρησκείας. Σίγα, σίγα όμως νοιώθει να τον τραβή μιά άκατανίκητη έλξις προς αυτόν, στην όποια δεν μπορεί ν' άνταπα- λάσσει. Το ίδιο συμβαίνει συγχρόνως και με την 'Ισαβέλλα.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και με κατάπληξι, ό Ροβέρτος άναρωτιόταν: «Γιατί αυτή ή δυσαρέσκεια έναντίον της 'Ισαβέλλας; ... Γιατί αυτή ή δυσαρέ- σκεια κατά του φίλου μου ντε Φόρξ; ... Είνε πολύ φυσικό, ό κό- μης ντε Φόρξ, σάν οικοδοσότης, να δείξει σε μιά προσκεκλημέ- νη του τόν πόργο του και μονάχα σ' αυτόν ή 'Ισαβέλλα μπο- ρούσε ν' άπευθυνθή για τό σκοπό αυτό...»

Κάτω από ένα στέντρο, οι μουσικοί άρχισαν να παίζουν ένα χορευτικό σκοπό. Ο Ροβέρτος είδε τόν αδελφό του Φίλιππο να περναί, κρατώντας άπ' τό μπράτσο τή μηστή του 'Ελένη, και χαμογελώντας. Ήσαν κι' οι δυο χαρούμενοι.

Ο Ροβέρτος δεν χόρευε. Με βλέμμα άφηρημένο, παρακολου- θούσε τά ζευγάρια που σχηματίζόντουσαν εκείνη τή στιγμή. Σκεφτόταν να βρη για ποιά λόγο υπέφερε τώρα τόσο ή ψυχή του.

Σέ λίγο, ό κόμης ντε Φόρξ κι' ή 'Ισαβέλλα, ξαναπαρουσιά- σθηκαν στη δειντροστοιχία. Βάδιζαν άργά και κουβεντιάζαν πάντοτε. Ο σύντομος περίπατός τους είχε κάνει τά μάγουλα της 'Ισαβέλλας να πάρουν ένα ζωηρό τριανταφυλλένιο χρώμα. Ο κόμης φαινόταν πολύ ευδιάθετος και είχε τό λεπτό εκείνο χαμόγελο, που έκανε τόσο γοητευτική τή φυσιογνωμία του, ή όποια συχνά φαινόταν κάπως ψυχρή άπέναντι τών ξένων.

Όταν έφτασαν κοντά στ' άλλα ζευγάρια, ή 'Ισαβέλλα έπι- ρε τό μπράτσο του νεαρού πυργοδοστού κι' άρχισαν να χόρευουν.

Ο Ροβέρτος δεν τους άφηνε άπ' τά μάτια του. Με μι' άπλη- στη προσοχή, κύτταζε τή χάρη τους, τή λυγεράδα τους, τή κομψότητά τους. Ποτέ τά φυσικά χαρίσματα του Πώλ ντε Φόρξ δεν τού είχαν κάνει τόση έντύπωσι, όσο σήμερα. Άσφα- λώς ή 'Ισαβέλλα άς ήταν περήφανη για ένα τέτοιο καθολ- λώρο. Κι' αυτός πάλι δεν μπορούσε, παρά να έκτιμά τή συ- ναρπαστική γοητεία αυτής της ώραίας και έξυπνοτάτης νέας...

Σέ μιά στιγμή πέρασαν πο- λύ κοντά στήν κ. Βιλάν και στό Ροβέρτο. Μιά άχτίνα ήλιου έ- κανε να λάμπουν τά όπάλια, που περιέβαλαν τό λαμόι της 'Ισαβέλλας. Ο Ροβέρτος έκλει- σε για μιά στιγμή τά μάτια... Τί τόν θάμπωσε τάχα;... Η γλυκειά λάμψις τών όπαλιών ή τό θαμπί βλέμμα που είχε γλυτορήσει, φευγαλέα, ανάμε- σα άπ' τίς λευκές βλεφαρίδες της 'Ισαβέλλας; Ή μήπως τό αινιγματικό χαμόγελο τών κόκ- κινων χειλιών της;

Ένα ρίγος πέρασε τό κορμι του. Άνωρωτήθηκε: «Τί έχω λοι- πόν;» Καί σηκώθηκε, χωρίς ν' αντίληφθ ή ότι ή μητέρα του τόν κύτταζε. «Έπρεπε να κινηθ... να ξελασθή...

—Πάω να περπατήσω λίγο, έπε.

—Ναι, παιδί μου, τού άπάν- τησε ή μητέρα του. Πήγαινε!

Η κυρία Βιλάν τόν παρασκο- λούθησε με τό βλέμμα της κα- θώς άπομακρύνόταν. Πολυάριθ- μες μικρές ρυτίδες σχηματίζον-

τουσαν γύρω άπ' τά μάτια της, που ήσαν σοβαρά κι' άνήσυχα. Ή γρηά κ. Μερλιέ που καθόταν κοντά της, κάτι τής είπε τή στι- γμή εκείνη κι' αυτή τής άπάντησε με φωνή γαλήνια, τσαλακώ- νοντας πάντοτε μέσ' στα χέρια της τό μεταξωτό μαντηλάκι της. Χαμογέλουσε, μά με τά χείλη της μόνο. «Ολ' ή σκέψις της ήταν καθλού.

Καθώς ό Ροβέρτος προχωρούσε μόνος, συναντήθηκε με τό δόκτορα Πέρτ, ό όποιός τόν έπηρε άπ' τό μπράτσο.

—Τί λέτε, τού είπε, πάμε να κάνουμε μιά βόλτα; Βαρέθηκα να τους βλέπω να χόρευουν... Καί σεις;

—Κι' έγώ βαρέθηκα πολύ...

Ο δόκτωρ τόν κύτταζε χαμογελαστός.

—Τό λέτε αυτό με τόση πεποίθησι!... Άσφαλώς, δεν είστε καθόλου κοσμικός...

—Καθόλου!... Είνε άνόητες όλες αυτές ή έορτές και πήγαινα να ξεσκάσω λίγο τό πάρκο...

—Έ, τότε, άς ξεσκάσουμε μαζί... Σας ευχαριστεί αυτό;

Ο Ροβέρτος δέχτηκε μι' ένθουσιασμό. Προτιμούσε καλύτερα να μην είνε μόνος με τίς σκέψις του, να ζαλιστή λίγο με τήν κουβέντα και ν' αναβάλη γι' άργότερα τήν εξέταση τής ταρα- γμένης του ψυχής, όπου τόσες άλλόκοτες έντυπώσεις άλληλο- συγκρουόντουσαν εκείνο τό άπόγευμα.

Όταν ξαναγύρισαν, έπειτ' από μιά μακρυσά περιπάτου κά- τω άπ' τά φυλλώματα που τά χάιδευε ό ήλιος που βασιλευε, οι ξένοι είχαν άρχισει ν' άποχωρούν. Η 'Ισαβέλλα γελοώς ά- νάμεσα σ' έναν όμιλο από νέους. «Είνε όλη τή ζωντανή λευκό- τητα του προσώπου της στη λάμψη του βραδυού και στη βροσε- ρή αύρα που έφερε τά άρώματα τής θραβείας. Μόλις είδε τό Ρο- βέρτο, διευθύθηκε προς αυτόν...

—Κάνετε σήμερα πολύ τό σοβαρό, τού είπε μι' έν' ανάλαφρο χαμόγελο ειρωνείας.

Ο Ροβέρτος προσπάθησε ν' άντισταθ ή στην ταραχή που τόν κυριεψε κι' άπάντησε κάπως ξερά:

—Καθόλου, δεσποίνι. Μά ή κοσμικές διασκεδάσεις δεν είνε καθόλου τού γούστου μου και ποσιμίμα ένα περίπατο μέσα στο ύπερογο αυτό πάρκο, άπ' τόν όποιο δεν κουράστηκα καθόλου.

—Ναι, είνε πράγματι ύπεροχο. Ο κόμης ντε Φόρξ μου έδειξε και τή λίμνη, τής όποίας μου διηγηθήκατε τό θρύλο... Μιλήσα- με πολύ για σάς... Καί συμφω- νήσαμε στο ότι ζήτε σάν μονα- χός...

Η 'Ισαβέλλα μιλούσε σε τόν σοβαρό. Μά ή λάμψις τών ματι- ών της ζωήρευε από μιά ειρω- νεία πολύ γλυκειά. Ο Ροβέρτος ένοιωσε ένα έσωτερικό ρίγος. Χαμήλωσε λίγο τά βλέφαρά του, κι' άπάντησε με τόνο, που προ- σπαθούσε να τόν κάνει αδιά- φορο:

—Αυτό είνε λίγο ύπερβολικό... Μά θά προτιμούσα να είν' αλη- θινό...

Η 'Ισαβέλλα χαμογέλασε γλυκά, μόλις μισανόγητας κά- πως τά χείλη της. Ύψωσε άργά τό χέρι της και τό άκούμπησε στο μπράτσο του Ροβέρτου.

—Έγώ δεν θά τό ήθελα αυτό, τού άπάντησε, γιατί θά βρισκα- τε ίσως πολύ βέβηλες τίς γοη- τευτικές συνουλιες μας και τίς κουβέντες μας. Θάρθήτε μιά άπ' αυτές τίς ήμέρες;

—Δεν ξέρω, άπάντησε μηχαν- κά ό Ροβέρτος.

Τά βλέφαρά του άνασηκώθη- καν χωρίς να θέλη. «Ένοιωσε έ-

Σέ μιά στιγμή πέρασαν από πολύ κοντά τους...

να καινούργιο ρίγος καθώς συνάντησε τὸ λαμπρὸ βλέμμα τῆς Ἰσαβέλλας.

Τὸ χέρι τῆς ἀκούμπησε λίγο πιὸ δυνατὰ στὸ μπράτσο τῆς. Ἦταν φλογισμένο κάτω ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ γάντι τῆς κι ὁ Ροβέρτος εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς ἡ θερμότης του, περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μανίκι του, εἰσχωροῦσε μέσα στὶς φλέβες του ὡς τὴν καρδιά του.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔσαναίσε μ' ἕνα συλλογισμένο χαμόγελο:
—Κύριε Ροβέρτε... Προτιμῶ σὸ «Σπίτι με τὶς Πασχαλιές»... Δὲν θὰ ἦθελα νὰ ἔχετε ἄλλο... Γιατί δὲν θαρ-
θήτε ;...

Τὸ βλέμμα τῆς δὲν ἦταν πειὰ, παρὰ ἕνα χάδι, πού ζαίλιζε, πού μεθοῦσε τὸ Ροβέρτο.

—Ναί... ναί... εἶπε. Θάρθῶ σὸ «Σπίτι με τὶς Πασχαλιές»... Ἡ Ἰσαβέλλα τὸν εὐχαρίστησε μὲ μιά παρατεταμένη πιεσί του χεριού.

—Εἶστε ὁ πιὸ γοητευτικὸς φίλος! τοῦ εἶπε. Ὁρεθουάρ!... Καὶ ἀπομακρύνθηκε, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀδελφή τῆς, ἡ ὁποία, ἂν καὶ κόκκινη καὶ ζωηρή πρὸ ὀλίγου, φαινόταν τώρα ὅτι μὲ δυσκολία στεκόταν στὰ πόδια τῆς. Οἱ γονεῖς τους καὶ ἡ δυὸ νέες ἀποχαιρέτησαν τοὺς οικοδεσπότες, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν σὲ λίγο μόνοι μαζὺ μὲ μερικoὺς στενοὺς φίλους τους. Μεταξὺ αὐτῶν, ἦσαν κι' οἱ Βιλάν, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ φάνε μαζὺ τους.

Ἡ κόμησα ντὲ Φῶρς πλησί-
ασε τὴν κ. Βιλάν, κουβέντια-
σαν μιά στιγμή μαζὺ, ἔπειτα ὁ
κόμης τὶς πλησίασε κι' αὐτὸς
κι' ἄλλαξε μερικὲς κουβέντες
μαζὺ τους. Ὁ Ροβέρτος εἶχε
καθίσει κοντὰ στὸν ἀδελφὸ του
καὶ τὴ μυστιῶ τὸ Ἐλένη καὶ
τοὺς ἀκούε μὲ ἄφορ ἀρηρημέ-
νο, συμμετέχοντας στὶς κου-
βέντες τους μὲ μιά φράσι, τὴν ὁ-
ποία ἔλεγε κάθε τόσο. Προσπα-
θοῦσε νὰ ἐνδιαφερθῇ μιά στι-
γμὴ μὲ τὰ λόγια τους, νὰ διώ-
ξῃ τὴν κακοδιαθεσία του πού
μεγάλωσε.

Σὲ μιά στιγμή, ὁ κόμης τοὺς
πλησίασε καὶ κάθησε κοντὰ
τους.

—Ἐ, λοιπόν, ρώτησε, πῶς
σὰς φάνηκε ἡ ἑορτή ;

—Περὶφημη, ἀπάντησε ἡ Ἐλέ-
νη. Ἡ κ. κόμησα καὶ σὲς ἔξε-
ρετε νὰ δέχεστε μὲ τὸν πιὸ γο-
ητευτικὸ τρόπο... Κανεὶς δὲν
ξέρει νὰ περιποιεῖται τοὺς ξέ-
νους του, σὰν καὶ σὰς...

—Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ δικὴ μου
γνώμη, καὶ ἡ γνώμη ὄλων, ἐ-
πρόσθεσε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ρο-
βέρτου. Αὐτὸ μοῦ ἔλεγε κι' ὁ
κ. Κερθάλ πρὸ ὀλίγου...

—Ἀσφαλῶς, ἂν μπορούσα,
δὲν θὰ προσκαλοῦσα τοὺς Κερ-
θάλ! εἶπε ὁ κόμης.

—Ναί... Ὁ πατέρας Κερθάλ εἶνε
δυσάρετος τύπος κι' ἡ κό-
ρες του εἶνε πολὺ κοκέτες κι' ἔχουν
ἐλεύθερους τρόπους, ἡ μι-
κρότερη προπάντων, εἶπε ὁ Φίλιππος.

—Ἡ μικρότερη προπάντων ; ἐπα-
νέλαθε ὁ κόμης. Ἔτσι λοι-
πὸν νομίζετε... Ναί, φαινομενικῶς ἴσως...
Εἶνε πιὸ τρελλή, πιὸ ἀσυλλόγησι,
πιὸ κακοαναθρεμμένη, μὲ μιά λέξι...
Μὰ ἡ μεγαλύτερη, ἡ Ἰσαβέλλα, εἶνε
πολύ πιὸ ἐπικίνδυνη... Θέλησα νὰ
μελετήσω λίγο τὸ χαρακτῆρα τῆς
καὶ γι' αὐτὸ τῆς ἐπρότεινα νὰ
τὴ συνοδεύσω ὡς τὴ λίμνη. Στὸ δρόμο
κουβεντιάσαμε... Εἶνε πολὺ ἐξυπνη,
πρέπει νὰ εἶνε πολὺ σοβαρὴ ὅταν
θέλει, ἔχει ἀσφαλῶς θέλησι πολὺ σταθερὴ,
πὺ ξέρει νὰ ρυθικινδυνεύῃ τὰ
πάντα, ὅταν θέλει νὰ φτάσῃ σὸ σκοπὸ
τῆς. Τὴν ἡμέρα πού ἡ γυναῖκα
αὕτῃ θὰ ἐχῃ μιά φιλοδοξία ἢ ἕνα
πάθος, τίποτε δὲν θὰ τὴν
συγκρατήσῃ. Καὶ ἐπὶ πλέον, ἔχει
μιά φιλοδοξία τρομερὴ, τὴν ὁποία
δὲως κατορθώνει καὶ κρύβει...

Ἡ ἡμέρα πού ἐψυχώσατε, γινόνταν
τριανταφυλλένια. Τὸ λευκὸ
φόρεμα τῆς κομῆσης ἔπαιρνε
τόνους αὐγινούς καὶ τὸ πρό-
σωπὸ τῆς κ. Βιλάν φωτιζόταν
ἀπὸ μιά πορφυρὴ ἀνταύγεια. Τὸ
βλέμμα τῆς ἦταν διαρκῶς
καρφωμένο στὸ Ροβέρτο. Ἡ
μητέρα δὲν ἀκούγε τὰ λόγια
πού ἔλεγαν κοντὰ τῆς, μὰ
συλλογιζόταν: «Τί λένε τὴ στιγμή
αὕτῃ ; Ὁ κόμης τοῦ μιλáει
γιὰ «ἐκείνη», ὁ Ροβέρτος
ἄλλαξε χρῶμα... Κυττάζει
τὸν κόμητα... Ὅχι...
Ὅχι... Πι θὰ πῇ ;»

Ἄκουοντας τὰ τελευταῖα λόγια
τοῦ κόμητος, ὁ Ροβέρτος

κοκκίνησε ἑλαφρά. Καὶ τοῦ ἀπάντησε
μὲ τόνο ἀπότομο :

—Δὲν σὲ ἀνγνωρίζω πειὰ, μὰ τὴν
ἀλήθεια! Δὲν εἶσαι συνη-
θισμένος νὰ ἐκφέρης τέτοιες
κρίσεις. Καὶ τώρα τὸ πρᾶγμα
εἶνε ἀκόμα περισσότερο καταπληκτικὸ,
γιατί πρόκειται γιὰ μιά
νέα κόρη ἀπ' τὶς πιὸ ἐντιμες. Τίποτε,
τίποτε συμπεριφορὰ τῆς,
δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ
μιά τόσο αὐστηρὴ κρίσι. Πιθανόν
νὰ εἶνε λίγο κοκέτα, μὰ φταῖνε
γι' αὐτὴ ἡ ἀνατορφή τῆς καὶ
τὸ περιβάλλον τῆς... Εἶνε
ἐλικρινής, σοβαρὴ καὶ τὴν
τρασοῦν ἡ εὐγενεῖς ἰδέες καὶ τὰ
ὕψηλά αἰσθήματα. Μπορῶ
νὰ σὰς τὸ ἐπιθεωραῶσα
αὐτὸ τώρα, γιατί τὴν
ξέρω καλά...

—Ὅχι, δὲν τὴν ξέρεις, τοῦ ἀπάντησε
ὁ κόμης γαλήνια.

Καὶ κύτταξε τὸ φίλο του μ' αὐτὸ
τὸ σταθερὸ καὶ συλλογισμέ-
νο βλέμμα, πού ἔπαιρνε
στὶς σοβαρῆς στιγμῆς τῆς
ζωῆς του. Καὶ πρόσθεσε
ἀμέσως, προλαμβάνοντας
τὶς διαμαρτυρίες τοῦ
Ροβέρτου :

—Δὲν εἶσαι πλασμένος
γιὰ νὰ γνωρίζῃς τὶς γυναῖκες,
τὶς γυναῖκες αὐτοῦ τοῦ εἴους.
Εἶνε γυναῖκες, πού βῆκαν
ἀπὸ τὴν ἐνωσι τῆς Σφιγγὸς
καὶ τῆς Σερήνης... Αὐτὸ
τὶς χαρακτηρίζει καλά...
Ἔσοῦ ἀπέφυγε πάντοτε
τὸν κόμο καὶ τὸν ἀγνωστὴ...
Ἔκρινα καλὸ νὰ σὲ προειδοποιήσω,
γιὰ νὰ δυσπιστήσῃς...

Στὸ πρόσωπὸ τοῦ Ροβέρτου
τὸ κόκκινο χρῶμα ζωήρευε
ὀλοένα. Ἡ ταραχὴ τοῦ ἔκανε
τὸ αἷμα του νὰ χτυπᾷ
στὶς φλέβες του καὶ τὰ
χέρια του ἔτρεμαν. Εἶπε
μὲ φωνὴ ἑλαφρὰ βρα-
χῆν :

—Νομίζω ὅτι ἀπατάσαι...

Τὸ αἷμα ἀποτραβήχτηκε
μονομιάς ἀπὸ τὸ πρόσωπὸ
τοῦ κι' ἔγινε ἔξασνα
κατάγλυμος. Δὲν
ἀνακατεῦσθηκε πειὰ
στὴ συζήτησι, καὶ
κατὰ τὸ δέιπνο, μὲ
μεγάλῃ δυσκολία
κατάθρωνος νὰ
προφέρῃ μερικὲς
λέξεις καὶ νὰ
φάῃ λίγες
μπουκιές. Μόλις
οἱ περυσιοδέσπotes
καὶ οἱ ξένοι τους
πέρασαν σὲ
σαλόνι καὶ
σκορπίστηκαν
στὴν ταρατάσα
καὶ γύρω
στὸν πύργο,
γλυώστηρε
ἔξω καὶ
χάθηκε
σὲ μιά
δευροστοι-
χία.

Λίγος ἀέρας
εἶχε σηκωθῇ.
Τὰ φύλλα
σάλευσαν
μ' ἕνα
ἀνάλαφρο
μεταξάνιο
θόρυβο. Μιά
λάμψις
ἀκαθόριστη
ἐπέτρεπε
στὸ
Ροβέρτο
νὰ περπατᾷ...

Τέλος
στάθηκε
ὁ ἕνα
μικρὸ
ξέφωτο
καὶ
κάθησε
ὁ ἕνα
ἀπὸ
τοὺς
πάγκους,
πὺ
βρισκότου-
σαν
ἐκεῖ. Ἐγειρε
τὸ
κεφάλι
του,
ἀκούμπησε
τοὺς
ἀγκῶνας
του
στὰ
γυῖνάτα
του
καὶ
σκέπασε
μὲ
τὰ
χέρια
του
τὸ
φλογισμέ-
νο
πρό-
σωπὸ
του.
Ἐνα
ρίγος
τὸν
συγ-
κλόνιζε.
Κι' ἔξασνα
ψιθύρισε :

—Δὲν
εἶνε
δυνατόν!
... Δὲν
εἶνε
δυνατόν!
...

Καὶ ὁ
τρόμος
τὸν
ἔσφιξε
— ὁ
τρόμος
τοῦ
ἔρωτος,
τὸν
ὁποῖο
εἶχε
ἀνοιχθῆ
ὡς
τότε
καὶ
τὸν
ὁποῖο
ἀνεκάλυπτε
ἔξασνα
στὰ
ἀπό-
στα-
κατὰ
τοῦ
Θεοῦ...

VIII

Ἡ ἐπομένη
ἑβδομάς
ἦταν
ἐξαιρετικὸ
θερμὴ
καὶ
ὠραία.
Ὁ
Ροβέρτος
περνούσε
ὄλο
τὸν
καιρὸ
τὸν
ἐργαζόμενος,
γιατί
δὲν
ἴθελε
πειὰ
νὰ
σκεφτεται.
Ἡ
ταραγμὴ
καρδιά
του
ζητοῦσε
τὴ
σιωπὴ
τῆς
ἐσωτερικῆς
μοναξιάς,
μέσα
στὴν
ὁποία
μόναχο
ὁ
Θεὸς
βρισκόταν.

Δὲν
εἶχε
ἐστανάσει
στὸ
«Σπίτι
με
τὶς
Πασχαλιές»
κι' εἶχε
ἀπο-
φασίσει
νὰ
βρῇ
μιά
ὁποιοῦσθε
πρόσασι,
γιὰ
νὰ
μὴν
παρου-
σιασθῇ
στὴν
ἑορτή,
τὴν
ὁποία
εἶδνε
μετὰ
ὀχτὼ
μέρες
ἡ
μητέ-
ρα
του
καὶ
στὴν
ὁποία
θὰ
καλοῦσε
καὶ
τὴν
οἰκογένεια
τῆς
Ἰσαβέλλας.
Δὲν
ἔπρεπε
νὰ
τὴν
ἐστανάθῃ
πρὶν
τελειώσῃ
αὕτῃ
ἡ
ἠθικὴ
κρίσις
του,
πρὶν
νοιώσῃ
καὶ
παλὶ
σταθερὴ
τὴν
ψυχὴ
του.

Μὰ
ἡ
συνταρακτικὴ
ὄπασια
τῆς,
πὺ
τὴν
ἐδιώκνε
μετὰ
ἐυ-
κόλα
τὶς
πρῶτες
ἡμέρες,
ἐσαναγύριζε
πιὸ
συχνὰ
τώρα.
Οἱ
ἐξασνα-
φερφαν
χιλῖα
δὸ
πρᾶγματα.
Ὅταν
τ' ἀρώματα
τοῦ
θέρους
ἐσαναφαν
ἀπὸ
τὸ
ἀνοιχτὸ
παράθυρο
τοῦ,
σκεφτόταν
χωρὶς
νὰ
θέλῃ
τὸ
γλυκὸ
ἀρωμα,
πὺ
εἶχε
ἀστανει
τόσες
φορὲς
κοντὰ
τῆς.
Τότε
ἐσαναῦσσε
τὶς
ἐξασναστε
ἐκείνης
ἄρες,
πὺ
τὶς
περ-
νούσε
μιλώντας
τῆς,
ἀκούοντας
τὴν,
κυττάζοντας
τὴν.
Μιά
μέ-
θῃ
τὸν
πλημμύριζε
τότε,
χωρὶς
νὰ
τὸ
ἀντιλαμβάνεται
πᾶς.

(Ἀκολουθεῖ)

—Κάνετε σήμερα πολὺ τὸ σοβαρὸ, τοῦ εἶπε.

βάθῃ τῆς παρθένας καρδιάς του, πού τὴν
εἶχε προσφέρει δωρὸ
στὸ Θεοῦ...